

hrotů při celkové chudokrevnosti s tělesné slabosti a pracuje proto jen velmi zřídka. Neboť tak jest splněn i předpoklad tvrzený žalobcem, který sám udává, že pohnutkou mu bylo pouhé tvrzení žalované o její nemoci a o neschopnosti k práci, aniž trval na tom, že to musí býti také podmínkou objektivně prokázanou. Šlo i tu ve skutečnosti jen o pohnutku podle § 901 obč. zák., nemající významu pro platnost závazku. Co se konečně týče důvodu ad c) vypořádal se s ním zcela případně odvolací soud a stačí dovolatele odkázat na jeho důvody, které nebyly vyvráceny vývody dovolání.

Čís. 9988.

Odpůrčí nárok.

Nevadí, že věřitelova pohledávka vznikla po provedení právního jednání, jemuž se odporuje.

(Rozh. ze dne 13. června 1930, Rv II 581/29).

Žalobce domáhal se na žalovaných, by byla proti němu prohlášena bezúčinnou odstupní smlouva z důvodu § 2 čís. 2 a 3 odpůrčího zákona. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic. Nejvyšší soud uvedl v otázce, o níž tu jde, v

důvodech:

Názor žalovaných, že žalobce nemá vůbec odpůrčího nároku, ježto jeho pohledávka pochází z doby dávno po odstupu nemovitosti, jest mylný vzhledem k jasnému ustanovení § 8 odp. ř., že nezáleží na tom, kdy věřitelova pohledávka vznikla, a že stačí, i když vznikla teprve až po provedení právního jednání, jemuž se odporuje.

Čís. 9989.

Uváděny-li v dovolání okolnosti nepřednesené v první stolici, jde o nepřipustné novoty, na čemž nemění nic skutečnost, že bylo řízení podle § 193 c. ř. s. skončeno, nebyl-li učiněn návrh na znovuzahájení řízení podle § 194 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 13. června 1930, Rv II 696/29).

Žaloba o zaplacení peněžité pohledávky byla zamítnuta soudy všech tří stolic. Nejvyšší soud uvedl v otázce, o níž tu jde, v

důvodech:

Pokud dovolatel uvádí ve svých vývodech okolnosti v první stolici nepřednesené, jde o novoty v dovolacím řízení podle § 504 c. ř. s. ne-